

PREMI LITERARI VILA DE GRÀCIA 2019
CATEGORIA CONTES DE TEMÀTICA DE SANT MEDIR

Obra de: **Anna Balmaña Álvarez**

Títol: **“Sant Medir, patró dels enamorats”**

La Mar camina pel carrer Carolines i, al girar per Gran de Gràcia, es troba una massa de cossos. Homes. Dones. Avis. Nens. Tot el barri està en aquest carrer. Camina, o ho intenta, entre l'amalgama de persones que es barallen per trobar un bon lloc abans de que comenci l'espectacle. Passa de llarg la Plaça Trilla, el carrer de Santa Rosa, Bretón de los Herreros. Porta el seu abric negre, el més discret que té. I somriu en pensar en el Fèlix. Es pregunta quant trigarà aquest any a trobar-la entre el tumult.

Encara no ha començat la festa i tothom està expectant. Les veus de grans i petits l'acompanyen tot el camí. Els nens porten bosses tan grans com els seus somriures. Potser més.

- M'encanta viure a Gràcia -pensa la Mar, mentre somriu a una senyora gran que està asseguda còmodament en una cadira al seu balcó.

Per a la Mar és el dia més important de l'any. Més que la Nit de Cap d'Any. Més que el seu aniversari. El 3 de març, Sant Medir, és el seu dia. Des que el va conèixer, fa cinc anys, fa el mateix. Passeja per Gran de Gràcia, tria un lloc per a quedar-se a veure passar les colles de Sant Medir i espera. Espera a que en Fèlix la trobi entre la gent. Mai repeteix el mateix lloc. El primer any va ser entre els carrers Goya i Maria. El segon a la Plaça Trilla. El tercer a la cantonada amb Ros d'Olano. El quart a la Travessera de Gràcia i l'any passat a la cantonada amb el carrer Carolines, que fa pocs minuts que ha deixat enrere.

La Mar somriu en recordar la cara que feia en Fèlix quan per fi la va trobar.

- No em puc creure que t'hagis amagat tan malament, si vius aquí al costat! -li va dir a cau d'orella en veure-la.
- És clar, per això has trigat mitja hora a trobar-me, perquè m'he amagat fatal – li va contestar ella, rient i tancant els ulls en abraçar-lo.

Enguany no està molt segura d'on col·locar-se. El pacte és que ha de triar un punt fix i no moure's. Res de passejar-se pel carrer sense rumb. La Mar continua baixant Gran de Gràcia, deixa enrere la Rambla del Prat i passa per davant de la seva floristeria preferida. I llavors ho té clar:

- Aquí em quedo -pensa.

Mira el rellotge i el compte enrere comença. Són les 20.15 i en Fèlix, allà on sigui, sortirà a buscar-la. No li ha dit el contrari, per tant dona per fet que avui ha arribat a Barcelona. Durant un segon pensa que potser no ha estat bona idea triar aquest lloc. Qualsevol que la conegui bé sap que li encanten les flors. Se li fa un nus a l'estómac en pensar si ell la coneixerà prou bé com per a pensar-ho.

Està envoltada per un grup d'adolescents que criden sense parar i ballen cada cop que passa una banda de música. Davant d'ella hi ha un grup de nens petits que es passen l'estona al terra recollint tots els caramels que els hi llancen. La Mar vol agafar els caramels que es van amuntegant als seus peus i es mou, incòmoda. Cada any li passa el mateix. Sent unes ganes boges d'ajupir-se i agafar els caramels, tot i que ni tan sols se'ls mengi després. Es conté uns minuts però, amb un sospir, acaba sucumbint i recollint uns quants que guarda després a la butxaca del seu abric.

Gaudeix de la cridòria, dels preciosos cavalls, dels somriures de la gent. És un dia feliç per a tots. Sobretot per a ella. Fa gairebé un any que no el veu. 363 dies des de l'última vegada.

Ja han passat 20 minuts i en Fèlix encara no ha aparegut. Han passat les colles més antigues, l'Antiga, La Unió gracienc, La Humorística, La Llibertat, i la Mar està una mica inquieta, però alhora tranquil·la. Sap que ell vindrà. Mira el mòbil. Cap missatge, res que li faci pensar que alguna cosa ha succeït i no ha pogut venir a Barcelona. Es distreu recordant les vegades que s'han vist. Com s'han abraçat cada 3 de març des de fa 5 anys. La volcada al cor en veure'l moure's entre la gent i arribar fins on estava ella. La cara de fastigueig, tot i que amb un somriure ballant-li als llavis, de l'any anterior. La timidesa i la cauta abraçada del primer any. L'abraçada d'ós del següent. Els petons sota la pluja del tercer any. Les rialles de fa un parell d'anys, quan la va trobar en menys de 10 minuts.

La Mar sospira. Està desitjant veure'l, vol que aparegui ja, que tot comenci de nou. Dos dies junts a partir del moment en el que es trobin. Una mica de temps robat al temps.

Qui va dir que era Sant Valentí el patró dels enamorats? Per a la Mar el 14 de febrer és un dia més en el calendari. Però guarda el 3 de març com un tresor. No fa plans amb ningú aquest dia. És només per a ella. I, a partir de les 8 del vespre, per a ell.

Ja han passat la majoria de les colles i la Mar està una mica nerviosa. En aquest moment passa La Tradicional per davant de la floristeria, els caramels cauen sobre la multitud com un mantell de colors i la Marriu mentre la gent continua cridant “caramels, caramels”. I llavors sent al costat de la seva orella:

- Sento haver trigat – diu en Fèlix, mentre l’abraça per l’esquena.

La Mar somriu amb els ulls tancats, gaudint d’aquest primer moment junts. Respira profundament, com si hagués estat aguantant l’alé els últims vint minuts. Comença de nou el seu temps amb ell. Nota la seva mà llevant un caramel que s’ha quedat enredat en els seus rínxols. I es queden abraçats mentre veuen passar les últimes carrosses de la desfilada. Els caramels cauen per sobre dels seus caps com si fossin l’arc de Sant Martí després de la tempesta. Groc. Verd. Rosa. Taronja. S’ajupen a recollir els caramels que s’han quedat amuntegats als seus peus. En Fèlix somriu.

- El vol ha arribat tard i no m’ha donat temps a passar per l’hotel per a deixar la maleta -diu, mentre l’assenyala amb el cap, al seu costat- He vingut directament cap aquí. Fa anys que espero trobar-te davant de la floristeria, amb el que t’agraden a tu les flors – afegeix, amb un gran somriure als llavis.

La Mar li retorna el somriure, contenta. Tot pot tornar a començar. Si hi havia algun dubte, se l’emporta el vent nocturn. La vida més enllà d’aquest carrer, d’aquest dia i d’aquest somriure ni l’importa gens. Agafa un grapat de caramels i els guarda a la butxaca de l’abric gris d’en Fèlix.

- Perquè t’enrecordis de mi tot l’any – li diu
- Com si em calguessin els caramels per a fer-ho – contesta ell.